

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 475/2013-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. augusta 2013 predbežne prerokoval sťažnosť J. L., S., zastúpeného advokátom JUDr. L. P., Ž., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 21 S 94/2010 z 20. júla 2011, ako aj rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžr 142/2011 z 26. septembra 2012, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. L. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. decembra 2012 telefaxom a 28. decembra 2012 poštou doručená sťažnosť J. L., S. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. L. P., Ž., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 21 S 94/2010 z 20. júla 2011, ako aj rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 10 Sžr 142/2011 z 26. septembra 2012.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 30. apríla 2010 Obvodnému pozemkovému úradu Č. (ďalej len „obvodný pozemkový úrad“) podanie kvalifikované ako námietka podľa § 7 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení platnom a účinnom ku dňu podania námietky (ďalej len „zákon o usporiadaní pozemkového vlastníctva“). Sťažovateľ navrhol zmenu údajov schváleného registra obnovenej evidencie pozemkov v katastrálnom území Skalité (ďalej len „register“ alebo „ROEP“), a to zapracovaním právoplatného uznesenia krajského súdu sp. zn. 5 Co 212/2009 z 25. augusta 2009 do registra. Označeným uznesením krajský súd potvrdil opravné uznesenie Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 C 347/1993 z 10. februára 2009 v konaní o vypořiadaní dedičských podielov.

Obvodný pozemkový úrad rozhodnutím č. 134-17/2010-Bz z 12. augusta 2010 námietke sťažovateľa nevyhovел a navrhovanú zmenu nevykonал z dôvodu, že *„predmetná listina bola vyhotovená dňa 25. 8. 2009 a nadobudla právoplatnosť 2. 11. 2009 to je po zápise registra do katastra nehnuteľností“*.

Na základe odvolania sťažovateľa Krajský pozemkový úrad v Ž. (ďalej len „krajský pozemkový úrad“) rozhodnutím č. KPÚ 2010/00431/15H z 21. októbra 2010 napadnuté prvostupňové rozhodnutie obvodného pozemkového úradu potvrdil v celom rozsahu a podané odvolanie zamietol.

Sťažovateľ podal 8. novembra 2010 proti rozhodnutiu krajského pozemkového úradu žalobu podľa druhej hlavy piatej časti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) z dôvodu, že *„rozhodnutie správneho orgánu nezodpovedá skutočnosti, pretože pri uvedení doby od 8. 12. 2008 do 2. 11. 2009 je 11 mesiacov, teda nie viac ako 3 roky, ktoré sú uvedené v zákone č. 180/1995 Z. z.“*.

Krajský súd rozsudkom sp. zn. 21 S 94/2010 z 20. júla 2011 sťažovateľovu žalobu zamietol. Ako irelevantný vyhodnotil žalobný dôvod zakladajúci sa na argumentácii o trojročnej lehote podľa § 7 ods. 6 zákona o usporiadaní pozemkového vlastníctva, pretože

„medzi účastníkmi konania nebolo totiž sporné, že dielo ROEP bolo schválené dňa 31. 1. 2007 a zapísané do katastra nehnuteľností 8. 12. 2008, ako to vyplýva z odôvodnenia prvostupňového i druhostupňového rozhodnutia správnych orgánov. Bolo tiež riadne preukázané, že uznesenie KS Žilina č. k. 5 Co 212/2009-135 bolo vydané dňa 25. 8. 2009 a právoplatné 2. 11. 2009. Toto právoplatné rozhodnutie súdu nebolo teda podkladom na zostavenie registra..., ako to má na mysli § 6 ods. 1 zák. č. 180/1995 Z. z. Takýmto podkladom môže byť len taký dôkaz a údaj, ktorý existuje pred schválením diela ROEP, pričom z tohto dôkazu a údajov v ňom zahrnutých register by mal vychádzať. Ak teda uznesenie KS Žilina nadobudlo právoplatnosť 2. 11. 2009 a register bol správnym orgánom schválený 31. 1. 2007, z uvedeného jasne vyplýva, že ku dňu schválenia diela ROEP dané uznesenie neexistovalo a preto nemohlo byť podkladom pre jeho zostavenie, ako to má na mysli § 6 ods. 1 citovaného zákona. Schválený register preto logicky nemôže byť v rozpore s týmto uznesením, pretože toto uznesenie nebolo podkladom pre jeho vypracovanie a zostavenie a teda nebola splnená podmienka § 7 ods. 6 citovaného zákona, podľa ktorej správny orgán len vtedy kladne rozhodne o zmene údajov schváleného registra, ak schválený register obsahuje údaje, ktoré sú v rozpore s podkladmi podľa § 6 ods. 1 citovaného zákona. V danom prípade teda nebola naplnená hypotéza tejto právnej normy o rozpore údajov, ktoré boli podkladom pre zostavenie registra a údajmi schváleného registra. Preto nebolo možné vyhovieť žiadosti G. L. a zmeniť údaje schváleného registra v zmysle § 7 ods. 6 citovaného zákona... Lehota troch rokov stanovená v § 7 ods. 6 citovaného zákona, t. j. lehota troch rokov od zápisu ROEP do katastra nehnuteľností, v ktorej je možné vykonať zmenu schváleného registra, je tu bez právneho významu, lebo táto lehota platí, len ak schválený ROEP nevychádza zo vstupných údajov dostupných pred jeho schválením a zostavením v zmysle § 6 ods. 1. Situácia v danom prípade je však rozdielna, keď schválené dielo ROEP podľa tvrdení žalobcu, je v rozpore s údajmi objektívne vzniknutými až po jeho schválení.“

Tvrdenie sťažovateľa ako žalobcu, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia krajského pozemkového úradu v jeho ďalšej časti je nepreskúmateľné, vyhodnotil krajský súd ako neurčitý žalobný dôvod, keďže „nie je z neho zrejmé, čo konkrétne namieta žalobca

vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu správneho orgánu. Podľa názoru súdu je napadnuté rozhodnutie dostatočne odôvodnené...“.

Krajský súd s poukazom na § 250h ods. 1 OSP na sťažovateľove dôvody „*podané po zákonom stanovenej lehote na rozširovanie žalobných dôvodov*“ podľa § 250b ods. 1 OSP neprihliadol.

Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom namietal, že „*súd prvého stupňa nesprávne právne ustálil skutkový stav veci a následne vyvodil nesprávny právny záver a zistený skutkový stav bol nedostačujúci, nakoľko tu boli ďalšie skutočnosti iné dôkazy, ktoré neboli uplatnené*“.

V odvolaní sťažovateľ okrem iného ďalej uviedol:

„... zároveň predkladám zápisnicu zo dňa 30. 6. 2010, ktorá bola zapísaná na komisii ROEP v obci S. a ktorá bola zvolaná za účelom riešenia mojej oprávnenej sťažnosti sťažovateľa J. L., S. Z predloženej zápisnice vyplýva, že B. B. oboznámila všetkých účastníkov konania, ktorá bola zaslaná dňa 18. 5. 2010 na Krajský pozemkový úrad v Ž. a to vo veci zapracovanie zmenených údajov do registra ROEP na základe Opravného uznesenia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5 Co 212/2009-135.

V tejto zápisnici je uvedené že KPU Ž. uznal moju sťažnosť za opodstatnenú a v takomto základe bola zvolaná komisia za účasti spracovateľa a všetkých účastníkov konania. V zmysle záverov zo dňa 30. 6. 2010 mi bol oboznámené, že správny orgán po vyjadrení spracovateľa rozhodne o pozemkoch, ktoré boli predmetom riešenia ROEP – komisie konanej 30. 6. 2010 sa osobne zúčastnila predsedníčka ROEPu A. Š., ktorá sa vyjadrila, že súhlasí, aby sa uvedené uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5 Co 212/2009-135 zapracovalo do registra.

Záver zo skutočnej komisie bol taký, že sa v obci Skalité zvolá ďalšia komisia, ktorá podotýkam, že sa do dnešného dňa 8. 7. 2011 nekonala a to i napriek tomu, že žalovaný KPU Žilina uznal moju sťažnosť za opodstatnenú.

Po uskutočnenej komisii ROEP 30. 6. 2010 na základe môjho podnetu spoločnosť A. spoločnosť s r. o. doručila Obvodnému pozemkovému úradu v Č. moje stanovisko

ako spracovateľa sťažnosti, pričom táto spoločnosť predložila návrh na vykonanie opráv v katastri a to tak, že A. S. rodenej L. (mojej sestry) sa vymaže podiel 1/27-iny a tento podiel sa dá môjmu strýkovi G. L. a že budú zapracované ostatné opravy v zmysle uznesenia Krajského súdu Žilina 5 Co 212/2009. Je treba podotknúť, že ani stanovisko spoločnosti A. spol. s r. o. nebolo do dnešného dňa zapísané do katastra nehnuteľností.

Po procesnej stránke prvostupňový súd pochybil, keď pri svojom rozhodovaní prihliadol len na námietky žalobcu v podanej žalobe a neprihliadol (nevyhodnotil) na vznesené námietky mojim právnym zástupcom, čím mi bola takýmto nezákonným postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom.“

O odvolaní sťažovateľa rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 10 Sžr 142/2011 z 26. septembra 2012 tak, že rozsudok krajského súdu sp. zn. 21 S 94/2010 z 20. júla 2011 potvrdil.

Sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že „opravným uznesením Okresného súdu v Čadci zo dňa 10. 2. 2009 sp. zn. 4 C 347/1993-110, Okresný súd v Čadci opravil uznesenie Okresného súdu v Čadci sp. z. 4 C 347/1993 zo dňa 13. 9. 1996 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline zo dňa 25. 9. 2009 sp. zn. 5 Co 212/2009-135 v môj prospech. Tieto rozhodnutia Okresného súdu Čadca, ktorý vydal opravné uznesenie a uznesenie Krajského súdu v Žiline, ktorým bolo potvrdené uznesenie Okresného súdu Čadca Obvodný pozemkový úrad v Č. odmietol vykonať zmenu a poukazuje na postup podľa § 7 ods. 6 Zákona 180/95 Z. z. a že nevykonáva žiadnu zmenu do schváleného ROEP a že nezpracuje žiadateľom (sťažovateľom) právoplatné uznesenie Krajského súdu Žilina sp. zn. 5 Co 212/2009 zo dňa 25. 8. 2009, nakoľko listina bola vyhotovená a nadobudla právoplatnosť po schválení ROEP a jeho zápise do katastra nehnuteľností. Podľa môjho právneho výkladu opravné uznesenie Okresného súdu v Čadci zo dňa 10. 2. 2009 sp. zn. 4 C 347/1993-110 a uznesenie Krajského súdu Žilina zo dňa 25. 8. 2009 sp. zn. 5 Co 212/2009-135 sú právnymi listinami spôsobilými vykonať do schváleného ROEP zápis do katastra nehnuteľností.“.

Sťažovateľ následne v odôvodnení svojej sťažnosti rekapituluje chronologicky svoju kauzu po skutkovej i právnej stránke a poukazuje na ním tvrdené pochybenia a nezákonnosť rozhodnutí jednotlivých správnych orgánov súvisiace s procesom vyporiadania dedičstva a zápisom vlastníckych práv do katastra nehnuteľností, ktoré časovo predchádzali, prípadne sa prelínali s procesom zostavovania a schvaľovania registra.

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1) Základné právo sťažovateľa na spravodlivé zákonné a objektívne súdne konanie vyplývajúce z čl.6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR rozsudkom Krajského súdu Žilina zo dňa 20. 7. 2011 sp. zn. 21 S 194/2010-163 a Rozsudkom NS SR zo dňa 26. 9. 2012 sp. 10 Sžr/142/2011, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 31. 10. 2012 porušené bolo.

2) Rozsudok Krajského súdu zo dňa 20. 7. 2011 sp. zn. 21 S 94/20105-163 a Rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 26. 9. 2012 sp. zn. 10 Sžr/142/2011 zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie.

3) Najvyšší súd SR je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania v sume 255,72 Eur...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, IV. ÚS 233/09).

Sťažovateľ v návrhu na rozhodnutie ústavného súdu (petite) namieta, že rozsudkom krajského súdu sp. zn. 21 S 94/2010 z 20. júla 2011, ako aj rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžr 142/2011 z 26. septembra 2012 došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

1. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 21 S 94/2010 z 20. júla 2011

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Z dokumentácie priloženej k sťažnosti vyplýva, že proti namietanému rozsudku krajského súdu sp. zn. 21 S 94/2010 z 20. júla 2011, ktorým tento súd potvrdil rozhodnutie krajského pozemkového úradu č. k. KPÚ 2010/00431/15H z 21. októbra 2010, podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol napadnutým rozsudkom tak, že mu nevyhovelo a s prihliadnutím na všetky okolnosti daného prípadu rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

Proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 21 S 94/2010 z 20. júla 2011 mohol sťažovateľ podať odvolanie (čo aj využil), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd ako odvolací súd. Právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Z uvedeného dôvodu ústavný súd

pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžr 142/2011 z 26. septembra 2012

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, čo táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07).

Postup ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predurčuje jeho ústavné postavenie vyjadrené v čl. 124 ústavy, podľa ktorého je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. V súvislosti so svojím ústavným postavením ústavný súd vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/95). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie a ústavou, prípadne

medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.) O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákona alebo iného všeobecne záväzného právneho predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení zákona alebo iného všeobecne záväzného právneho predpisu, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Ústavný súd vo svojej judikatúre taktiež uvádza, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01, III. ÚS 362/04), ako aj zabezpečiť konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka konania dožadovať sa toho, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Uvedené právne názory sú základným východiskom aj pre predbežné prerokovanie tejto časti sťažnosti sťažovateľa.

Sťažovateľ tvrdí, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľ sa nestotožňuje so závermi najvyššieho súdu uvedenými v odôvodnení jeho rozsudku sp. zn. 10 Sžr 142/2011 z 26. septembra 2012, najmä s tým, že

- najvyšší súd nevyhovel jeho žiadosti o zmenu údajov v registri (ROEP) napriek tomu, že lehota od zápisu ROEP do katastra nehnuteľností 8. decembra 2008

do právoplatnosti uznesenia krajského súdu sp. zn. 5 Co 212/2009 z 25. augusta 2009, t. j. 2. novembra 2009 (o vyrovnaní dedičských podielov), nepresahuje tri roky v zmysle § 7 ods. 6 zákona o usporiadaní pozemkového vlastníctva,

- odôvodnenie napadnutého rozsudku je nepreskúmateľné.

Najvyšší súd ako súd odvolací v konaní o žalobe sťažovateľa, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu (krajského pozemkového úradu č. KPÚ 2010/00431/15H z 21. októbra 2010), rozhodol o jeho odvolaní proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 21 S 94/2010 z 20. júla 2011 tak, že tento rozsudok ako vecne správny potvrdil.

Ústavný súd po preskúmaní napadnutého rozsudku najvyššieho súdu konštatuje, že najvyšší súd ako odvolací súd konzistentným, vnútorne bezrozporným a zrozumiteľným spôsobom odôvodnil potvrdenie odvolaním napadnutého rozsudku krajského súdu. Správne uplatnil zásadu viazanosti súdu v správnom súdnictve žalobnými dôvodmi, a to i v kontexte aplikovaného § 250b ods. 1 OSP. Ústavný súd sa v plnom rozsahu stotožňuje so záverom najvyššieho súdu týkajúcim sa uplatňovania koncentračnej zásady na vyjadrenie žalobných dôvodov, keďže v opačnom prípade by akceptovanie doplnenia žaloby o ďalšie dôvody po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej na podanie žaloby znamenalo zmarenie účelu § 250b ods. 1 OSP. V konaní o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov sa totiž prieskumná právomoc všeobecného súdu na napadnuté rozhodnutie správneho orgánu môže uplatniť len v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe, teda v medziach žaloby (§ 250j ods. 1 a 2 OSP).

Podľa § 6 ods. 1 zákona o usporiadaní pozemkového vlastníctva podklady potrebné na zostavenie registra sa zisťujú z údajov poskytnutých nájomcami pozemkov, pozemkovými spoločnosťami alebo inými oprávnenými osobami, z katastrálneho operátu, štátnych archívov, z listín predložených účastníkmi konania, z výpovedí svedkov a z iných dôkazov získaných pri prešetrovaní v obci.

Podľa § 7 ods. 6 zákona o usporiadaní pozemkového vlastníctva ak schválený register obsahuje údaje o pozemkoch a právnych vzťahoch k nim, ktoré sú v rozpore s údajmi podľa § 6 ods. 1, správny orgán po prerokovaní v komisii rozhodne o zmene údajov schváleného registra. Po právoplatnosti rozhodnutia správneho orgánu sa nové údaje zapíšu do katastra nehnuteľností. O zmene možno rozhodnúť do troch rokov od zápisu údajov registra do katastra nehnuteľností.

Vychádzajúc z citovaných ustanovení zákona o usporiadaní pozemkového vlastníctva, ústavný súd zastáva názor, že vo vzťahu ku kľúčovému právnemu problému nastolenému žalobou sťažovateľa najvyšší súd zaujal zrozumiteľný a ústavne akceptovateľný postoj, keď výslovne uviedol, že sa stotožňuje s právnym názorom krajského súdu, že „rozhodovanie o zmene údajov schváleného registra v zmysle § 7 ods. 6 zákona č. 180/1995 Z. z. v lehote troch rokov od zápisu údajov registra do katastra nehnuteľností, je možné iba v prípade, že bol zistený rozpor s údajmi podľa § 6 ods. 1 existujúcimi v čase schvaľovania ROEP-u, z ktorých mal register vychádzať a nemôže ísť o podklady, ktoré ku dňu schválenia registra neexistovali. V prejednávanej veci preto správne orgány nevyhoveli návrhu žalobcu na zmenu údajov nie preto, že by už bola uplynula trojročná lehota na rozhodnutie o zmene, ale preto, že išlo o nové údaje, keďže dôvodom zmeny malo byť rozhodnutie súdu, ktoré nadobudlo právoplatnosť 2. 11. 2009.“.

Ústavný súd k tomu iba vysvetľujúco dopĺňa, že uznesenie krajského súdu sp. zn. 5 Co 212/2009 z 25. augusta 2009, ktoré nadobudlo právoplatnosť 2. novembra 2009, potvrdilo opravné uznesenie okresného súdu sp. zn. 4 C 347/1993 z 10. februára 2009. Toto opravné uznesenie nemalo vplyv na skutočnosť, že v čase zostavovania a schvaľovania registra príslušné správne orgány postupovali podľa právoplatného neopraveného uznesenia okresného súdu z 13. septembra 1996 a že tým rešpektovali citovaný § 6 ods. 1 zákona o usporiadaní pozemkového vlastníctva. Najvyšší súd teda správne vyhodnotil opravné uznesenie okresného súdu i naň nadväzujúce potvrdzujúce uznesenie krajského súdu ako súdu odvolacieho ako prinášajúce „nové údaje“, čo má za následok záver o nesplnení hypotézy právnej normy obsiahnutej v § 7 ods. 6

zákona o usporiadaní pozemkového vlastníctva (správne to konštatoval už krajský súd v rozsudku o zamietnutí žaloby sťažovateľa).

V nadväznosti na uvedené možno formulovať odpoveď aj na sťažovateľom položenú otázku „*akým spôsobom, akým rozhodnutím, akou listinou sa dá reparaovať moje vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, ktoré som nadobudol na základe vyšších rozhodnutiach súdov*“. Právoplatné opravné uznesenie okresného súdu z 25. augusta 2009 je listinou spôsobilou na záznam do katastra nehnuteľností, čo napokon v odôvodnení svojho rozhodnutia zdôraznil už obvodný pozemkový úrad („*Listiny vyhotovené a právoplatné po zápise registra do KN sa zapisujú do katastra nehnuteľností v súlade s katastrálnym zákonom*“), krajský pozemkový úrad („*Listiny vydané a platné po schválení registra nie je možné dodatočne zapracovať do registra, ani v zmysle § 7 ods. 6 zák. č. 180/1995 Z. z... Pri zápise takýchto listín do KN je potrebné postupovať v zmysle Katastrálneho zákona č. 162/1995 Z. z.*“) a na správnosť tohto názoru poukázal i krajský súd v odôvodnení svojho zamietavého rozsudku. Najvyšší súd uvedené závery potvrdil.

Z uvedených dôvodov hodnotí ústavný súd napadnutý rozsudok najvyššieho súdu ako ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnený a rešpektujúci požiadavku ústavne konformného výkladu zákonných právnych noriem. Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní konštatuje, že medzi obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o porušení označených práv. Ústavný súd preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. augusta 2013